

◆ Коротка аб многім

роў Беларусь выпускае больш металарэжучых станкоў, чым ЗША, Англія і Францыя, трактараў больш, чым ЗША і Францыя. Пакінуты ззаду Італія па вытворчасці аўтамабіляў, Англія і Заходняя Германія — па выпуску матацыклаў.

● Прадукцыю беларускіх фабрык і заводаў купляюць 53 краіны свету.

● На палях калгасаў і саўгасаў Беларусі ў 1962 годзе працавала больш 65 тысяч трактараў [у 15-сільным вылічэнні], звыш 10.700 зерневых камбайнаў, больш 4 тысяч сіласаўборачных камбайнаў, 1.543 ільноцерабілкі і многа іншых сельскагаспадарчых машын. Калгасы і саўгасы маюць больш 34 тысяч грузавых аўтамабіляў.

● За гады сямігодкі ў гара-

◆ Коротка аб многім

публікі пабудавана жылых дамоў агульнай плошчай 8,5 мільёна квадратных метраў, або 200 тысяч новых кватэр. Апрача таго, калгаснікі пабудавалі каля 100 тысяч дамоў.

● З кожным годам расце сетка культасветустановаў. Цяпер у рэспубліцы толькі бібліятэк ўсіх відаў 21 тысяча, у якіх ёсць 61 мільён экзэмпляраў кнігі і часопісаў. У сярэднім на 100 жыхароў даводзіцца 743 кнігі і часопісы.

У 11 550 агульнаадукацыйных школах і школах-інтэрнатах навучаецца 1 467 614 чалавек.

Ва ўстановах Акадэміі навук БССР працуюць больш 3 000 навуковых супрацоўнікаў, інжынера-тэхнічных работнікаў і служачых, у тым ліку 64 доктары і 356 кандыдатаў навук.

Братка аб многім ◆ Коротка аб многім

ГОД 46 УЛАДЗЕ РАБОЧЫХ І СЯЛЯН

Бельгія, Саюзу савецкіх грамадзян, Канада, ФРГ, Аўстралія, Рускаму клубу, Швецыя, Беларускай грамадзе, Фінляндыя, РКДС.

Усім суайчыннікам за рубяжом,

ПАЛЫМІЯНАЕ ПРЫВІТАННЕ УСІМ, ХТО ДАЛЕКА АД РОДНАЙ ЗЕМЛІ ВЯДЗЕ ВЯЛІКУЮ КАРЫСНУЮ ДЗЕЙНАСЦЬ, НЯХАЙ НІКОЛІ НЕ ГАСНЕ ВАШ ПАТРЫЯТЫЧНЫ ЗАПАЛ. БУДЬЗІЦЕ ЗАУСЕДЫ ШЧЫРЫМІ СЯБРАМІ ВАЦЬКАЎШЧЫНІ.

Беларуская секцыя Савецкага Камітэта па развіццю культурных сувязей з суайчыннікамі за рубяжом.

ЗША. „Русскому голосу“, Канада, „Вестнику“.

САРДЭЧНА ВІНШУЕМ ВАС, ДАРАГІЯ КАЛЕГІ! ЖАДАЕМ ВЯЛІКІХ ПОСПЕХАЎ У ВАШАЙ ПАЧЭСНАЙ СПРАВЕ НА КАРЫСЦЬ МІРУ І ДРУЖБЫ ПАМІЖ НАРОДАМІ.

Калектыў рэдакцыі газеты „Голас Радзімы“.

Англія, Бельгія, Фінляндыя, ФРГ.

УСІМ ДЗЕЦЯМ, НАШЫМ ЗАРУБЕЖНЫМ СЯБРАМ, ЯКІЯ АДПАЧЫВАЛІ ў ПІЯНЕРСКІМ ЛАГЕРЫ „КРЫЖОЖКА“, ШЛЕМ СВЯТОЧНАЕ ПІЯНЕРСКАЕ ПРЫВІТАННЕ. ВЕЛЬМІ ЖАДАЕМ, КАБ ДРУЖБА НАША ПРАЦЯГВАЛАСЯ І МАЦНЕЛА.

Група школьнікаў Мінска.

Незадоўга да Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі буржуазная газета «Новы час» іранічна пісала: «Далі сабе на мінуто, што камуністы перамогуць. Хто будзе кіраваць намі тады? Можна быць, кухары? Ці пажарныя? Конохі, качагары? Ці, можа, нянькі пажыццёва на пасаджэнні Дзяржаўнага савета ў перапынку паміж мыццём пялёнак? Хто ж?.. Конохі, нянькі, кухаркі — вось тыя, хто па думцы камуністаў павінен, мабыць, кіраваць краінай. Ці будзе гэта? Не! Ці магчыма гэта? На такое вар'яцкае пытанне камуністам адказа гісторыя».

І гісторыя сапраўды адказала. Толькі не так, як хацелася б панам з «Новага часу». Тыя

ж слесары і качагары, конохі і кухаркі — самыя шырокія працоўныя масы, абуджаныя Кастрычнікам да актыўнай палітычнай дзейнасці, узялі ўладу ў

Атрымалі свабоду занявольення пры царызме народы. У братняй сям'і рэспублік-сясцёр расквітнела і Савецкая Беларусь.

век у год, і савецкія людзі ператварылі не ў тое, чым яна стала зараз, — у краіну касманаўтаў».

Нават ворагі СССР не могуць больш замоўчваць нашы дасягненні. «Гэта незвычайная эканоміка, — піша аб савецкай прамысловасці амерыканскі рэакцыйны часопіс «Лайф». — Пачаўшы з нічога, адсталы гігант на ўсходнім Еўропы ператварыўся ў другую прамысловую дзяржаву свету... У 1958 годзе СССР абганяў ЗША па здабычы жалезнай руды. Зараз ён займае першае месца ў свеце па здабычы вугалю, жалезнай руды, па выпуску металарэжучых станкоў, дызельных і электралакаматываў».

Дададзім: мы перагналі ЗША таксама па вытворчасці цэменту, шарсцяных тканін, цукру, масла і яшчэ некаторых відаў прадукцыі. А ў галіне асваення космасу Савецкі Саюз пакінуў ЗША ззаду на некалькі год.

Але не толькі эканамічныя поспехі СССР заваявалі яму павягу ў працоўных свету. Наша краіна заўсёды была і застаецца аплотам міру.

Чалавецтва можа з упэўненасцю глядзець у будучыню — для ўсёй планеты, як маяк, ярка свеціць зоры Крамля.

АДКАЗ ГІСТОРЫІ

свае рукі і пад кіраўніцтвам Камуністычнай партыі навялі сваю дзяржаву ад перамогі да перамогі.

Пераадольваючы голад і разруху, у бітвах з інішаземнымі захопнікамі, у гераічнай працы пяцігодкай мужнела наша краіна — першая ў свеце дзяржава рабочых і сялян.

Небывалымі поспехамі СССР захапляецца сёння планета. «Рускі чуд!» — усё часцей і часцей гучыць гэты выраз са старонак зарубешнай прэсы. Славуці Італьянскі рэжысёр Федэрыка Феліні, вярнуўшыся з Масквы, заявіў: «Расія — гэта краіна, дзе ад холаду і голаду памрала два мільёны чала-

Максім Горкі аб Ул. І. Леніне ● Гіганцкі нафтаправод уступіў у строй ● Беларусь—Кастрычніку ● Рэпартаж з сям'і Насеннікаў ● Л. Полінг: «Іду па правільнаму шляху!..» ● Віншаванні землякоў.

АДЗНАЧАЮЧЫ
свой дзень нараджэння, краіна Кастрычніка як бы ўзнямаецца яшчэ на адну ступень сваёй магутнасці і славы. Мільёны людзей розных поглядаў праяўляюць у зарубежных краінах усё большую цікавасць да жыцця першай у свеце сацыялістычнай дзяржавы. З любоўю, сімпатыяй і сардэчнасцю гавораць нашы сябры аб Савецкай дзяржаве, аб велічы і прыгажосці спраў яе народа. Вось некаторыя з гэтых выказванняў:

«Я быў у Савецкім Саюзе некалькі разоў, і ўсялякі раз для мяне гэта было радасцю, і ўсялякі раз новым адкрыццём». Гэтыя шырыя словы належаць Уільяму Дзіюба — вялікаму сыну Афрыкі. Вось што пісаў ён у сваёй апошняй паэме:

«Я отправился в Москву
И там сумел увидеть наяву
Рождение чуда — стала
светом тьма,
Свобода мне увиделась
сама».

Канадскія госці з Асацыяцыі маладых хрысціян пазнаёмліліся з Масквой, Ленінградом, Мінскам, Ерэванам. Вось што яны расказалі перад вылетам да сябе на радзіму: «Многае з убачанага або пачутага тут для нас не толькі цікава, але і паважальна. Тое, чаго дабіліся савецкія людзі, — грандыёзна. Іх здзяйсненні ўзрушаюць. Гэта сапраўды «рускі чуд».

Будзійскі свяшчэннік Гнанансех, наведаўшы СССР, заявіў студэнтам коледжа ў горадзе Ратнапуры: «Савецкія людзі вельмі працавітыя. Яны не шкадуюць намаганняў у працы на карысць сваёй краіны. Не дзіўна, што савецкі народ, ахоплены патрыятычнымі пачуццямі, дасягнуў нябачных поспехаў у развіцці сваёй краіны».

Вядома, што друк манаполій, буржуазныя эканамісты і палітычныя дзеячы, імкнучыся панамічных поспехаў на свядомасць людзей ва ўсім свеце, усяляк чэрняць нашу рэчаіснасць. Аднак і яны часцей і часцей вымушаны прызнаваць дасягненні нашай хуткарастучай эканомікі, культуры, навукі, рост дабрабыту савецкіх людзей.

КРАСАМОЎНЫЯ ПРЫЗНАННІ

Ветэран дыпламатычнай службы ЗША А. Гарыман, які вёў перагаворы ў Маскве аб заключэнні дагавору аб забароне атамных выбухаў, вярнуўшыся ў Амерыку, падзяліўся сваім уражаннем ў часопісе «Нью-Йорк таймс мэгэзін». Ён прызнаў, што «за гады, якія прайшлі з часоў другой сусветнай вайны, Савецкі Саюз дабіўся выдатных поспехаў. Кожны раз, прыязджаючы ў Савецкі Саюз, я здзіўляўся таму, наколькі хутка паляпшаецца знешні выгляд савецкіх грамадзян і іх жыллёвыя ўмовы».

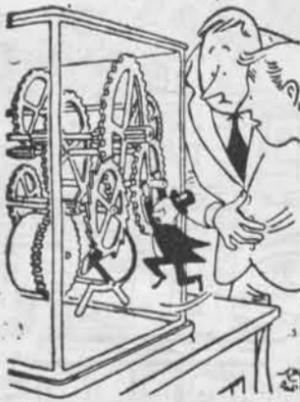
Нядаўна ў чацвёрты раз зрабіў паездку ў нашу краіну Расул Гарст, які прымаў на сваёй ферме М. С. Хрушчоў. Фермер са штата Айова адзначае, што, калі ён упершыню наведаў Савецкі Саюз у 1955 годзе, рускія, на яго думку, адставалі ад ЗША на 30 год. Цяпер ён называе дасягнутыя намі поспехі на лівіяцкіх гэтых разрыву «чудоўнымі». «Непрыхільныя водгукі аб краінах сацыялістычнага лагера падказаны нянавісцю да камунізма, а не рэальнымі фактамі», — сказаў Гарст.

Цікавасць насельніцтва Францыі да Савецкага Саюза настолькі вялікая, што нават буржуазная газета «Комба» вырашыла паслаць да нас свайго спецыяльнага карэспандэнта Эдуарда Каліна. Ён зрабіў паездку па рэспубліках савецкай Сярэдняй Азіі. Вось што піша ён у «Комба»: «Хто б мог падумаць, што Сярэдняя Азія, якую яшчэ некалькі дзесяцігоддзяў таму назад падарожнікі апісвалі як край стэпаў, пяскоў, рыцця ў буйную прамысловую дзяржаву Усхода? Што дзяржава бухарскага эміра і хівінскага хана стане цывілізаванай краінай? І тым не менш сягоння заводы і электрастанцыі Узбекістана і Казахстана могуць сапернічаць з самымі сучаснымі прадпрыемствамі ў свеце».

25 кастрычніка 1917 года.
Першы ўдар у барацьбе за свабоду.

Малюнак
Аугуста КАМЕРЫНІ.
(Італія).

Вось ужо з 1917 года ён даражна спрабуе спыніць кола гісторыі...

Малюнак італьянскага мастака Паўля ВЕРДЗІНІ.

Ніякая хлусня не прынізіць прыцягальнай сілы праўды аб нашай Радзіме, якая сумленна выконвае свой інтэрнацыянальны абавязак перад працоўнымі ўсёй планеце добра ведаюць, якую ролю адыгрываў і адыгрывае Савецкі Саюз у іх цяжкай барацьбе за сацыяльнае вызваленне. Мудрая палітыка КПСС і Савецкага ўрада выказвае спадзяванні не толькі савецкіх людзей, але і народаў усіх краін.

М. ГОРКІ.

Урывак з нарыса

Чалавек здзіўляюча моцнай воляй, Ленін у вышэйшай ступені валодаў якасцямі, уласцівымі лепшай рэвалюцыйнай інтэлігенцыі, — самаабмежаваннем, якое часта даходзіла да самакатавання, самаўрадавання, да рахметаўскіх цвікоў, адмаўлення мастацтва, да погляду аднаго з герояў Л. Андрэева:

«Людзі жывуць дрэнна — значыць, я таксама павінен дрэнна жыць».

У цяжкім, галодным 19 годзе Ленін саромеўся есці прадукты, якія пасылалі яму таварышы, салдаты і сяляне з правінцыі. Калі ў яго няўтульную кватэру прыносілі пасылкі, ён моршчыўся, кафізуўся і спяшаўся раздаць муку, цукар, масла хворым або аслабелым ад недадання таварышам. Запрашаючы мяне абедаць да сябе, ён казаў:

— Вэнджанай рыбай пачастую — прysłалі з Астрахані.

— Нахмурыўшы сакратаўскі лоб, скасіўшы ў бок усебачыя вочы, дадаў:

— Прысылаюць, нібы пану! Як ад гэтага адвучыш! Адмовіцца, не прыняць — пакрыўдзіш. А вакол усе галадаюць.

Непатрабавальны, не прывыкшы да віна, тытуно, заняты з раніцы да вечара складанай, цяжкай работай, ён зусім не ўмеў клапаціцца аб сабе, але пільна сачыў за жыццём таварышаў. Сядзіць за сталом у сябе ў кабінце, хутка піша і гаворыць, не адрываючы пярэ ад паперы:

— Добры дзень, як здароўе! Я зараз скончу. Тут адзін таварыш, у правінцыі, сумуе, відаць — стаіміся. Трэба падтрымаць. Настрой — не малая рэч!

Неяк у Маскве прыходжу да яго, пытаецца:

— Абедаці!

— Так.

— Не выдумвайце!

— Сведкі ёсць, — абедаў у крамлёўскай сталовай.

— Я чуў — дрэнна гатуюць там.

— Не дрэнна, а — маглі б лепш. Ён тут жа падрабязна дапытваў: чаму дрэнна, як можа быць лепш!

Стары знаёмы мой П. А. Скараходаў, таксама сормаіч, чалавек мяккай душы, скардзіўся на

Ул. І. ЛЕНІН

цяжкасць работы ў Чэка. Я сказаў яму:

— І мне здаецца, што гэта не ваша справа, не па характару вам.

Ён сумна згадзіўся:

— Зусім не па характару. Але, падумаўшы, сказаў:

— Адна успомніш, што Ільічу ж таксама, напэўна, вельмі часта даводзіцца трымаць душу за крылы! — сорамна мне слабасці сваёй.

Я ведаў і ведаю нямала рабочых, якім даводзілася і даводзіцца, моцна сціснуўшы зубы, «трымаць душу за крылы» — стрымліваць арганічны «сацыяльны ідэалізм» свой дзеля перамогі справы, якой яны служыць.

Ці даводзілася самому Леніну «трымаць душу за крылы»?

Ён вельмі мала звяртаў увагі на сябе для таго, каб гаварыць аб сабе з іншымі, ён, як ніхто, ўмеў маўчаць аб таяжных бурках у сваёй душы. Але аднойчы, у Горках, пецыцы нейчых дзяцей, сказаў:

— Вось гэтыя ўжо будуць жыць лепш за нас; многае з таго, чым жылі мы, яны не адчуюць. Іх жыццё будзе менш жорсткім.

І, глядзячы ў далечыню, дзе моцна асела вёска, ён дадаў у роздуме:

— А ўсё-такі я не зайздросчу ім. Нашаму пакаленню ўдалося выканаць работу, дзіўносна па сваёй гістарычнай значнасці. Вымушаную ўмовамі жорсткасць нашага жыцця зразумеюць і апраўдаюць. Усё зразумеюць, усё!

Л Ё

Па Мінску ішла група французскіх турыстаў. Госці з цікавасцю аглядалі горад, любаваліся яго дамамі, зелянінай паркаў. Раптам адна з турыстак пачула малады голас чалавек і загаварыў з імі па-французску. Турысты ўзрадаваліся, пачуўшы родную мову, сталі задаваць пытанні і наіўныя. І нават каверзныя. Малады чалавек — гэта быў Георгій Насеннік — адказаў:

— Скажыце, — звярнуўся да яго пажылы француз, — гэты праўда, што ў вас людзей пенсіённага ўзросту прымушаюць працаваць? А пенсіі наогул такія што?.. — І ён красамоўна паляпшаў па жываце.

Георгій засмяяўся:

— Хто вам гэта сказаў? Можа быць, і ён правы.

Пімен ПАНЧАНКА

ПАТРЫЯТЫЧНАЯ ПЕСНЯ

Вядомы беларускі паэт Пімен Панчанка — аднагодак Кастрычніка. Увесь яго лёс непадзельна звязан з лёсам Савецкай краіны. Савецкая ўлада шырока адкрыла перад хлопцам з рабочай сям'і дзверы ў жыццё. Заваёвы Кастрычніка Панчанка абараняў са зброяй у руках у час Вялікай Айчыннай вайны.

У творчасці Пімена Панчанкі адлюстраваны лепшыя рысы і якасці савецкага чалавек. Паэт чула адгукаецца на найбольш значныя падзеі нашага часу, услаўляе сваю Радзіму і братнюю дружбу народаў, актыўна выступае ў абарону міру. Аб бязмежнай любові паэта да Савецкай Айчыны сведчыць паэма «Патрыятычная песня», урывак з якой мы змяшчаем у сённяшнім нумары.

Плошча Леніна
ў
МІНСКУ

...Я ў гэты ранак моўчкі пакланіцца
Прышоў табе, бласмёртны Ленінград,
Ад нашых ніў і пушчаў і крыніцаў:
Ты першы рэвалюцый салдат.

Прастор Нявы, масты, і шпіль, і Зімі,
І кожны мур, і кожны камень твой
Гучаць у сэрцы, нібы словы ў гімне,
З якім бацькі выхадзілі на бой.

Я не магу адплыць у шлях далёкі,
Пакуль душой не прыпаду ізноў
Да тых крыніц да тых святых вытокаў,
Што успалі племя змагароў.

Не будзе мне ні праўды, ні натхнення,
Пакуль я не прайду па месцах тых,
Дзе жыў, тварыў, гарэў наш светлы Ленін,
Каб разазнаць стагоддзям зрок гэтым

Гляджу з-пад крыльня аркі на плошчу:
Вось тут каціўся грозны вал людзей.
І ў сэрца б'е далёкіх стрэльай пошчак,
І плошчай Рэвалюцыя ідзе.

І я ўжо шчодра тым узнагароджан,
Да смерці буду гэтым даражыць,
Што быў я ў Семнаццатым народжан
І ў новым свеце стаў адразу жыць.

Хваліцца гэтым права я не маю,
Даруй, Радзіма, ды ў сваім жыцці
Сябе твай галінкай адчуваю,
Якой на іншым дрэве не расці.

І на якіх дарогах ні паеду,
І на якіх марах ні паплыву,
І дзе ні прыпынюся, — маці, ведай:

АГНІ КАС

А ДРЭЗАК часу лістапад 1962-га — лістапад 1963-га быў памятным не толькі для нашай краіны, але і для ўсяго свету. Гэтыя дванаццаць месяцаў доўга будуць у памяці ўсіх...

— спроба «шалёных» уцягнуць свет у атамную катастрофу на Плайя Хірон і маскоўскі дагавор — рашучае «не» атамнай пагрозе...

— пераможныя рэйсы Валерыя Быкоўскага разам з Валянцінай Церашковай у космас і пакарэнне магутнага Енісея...

— землетрасенні, навадненні ў Паўднёвай Амерыцы, у выніку якіх былі сцёрты з твару зямлі некалькі буйных населеных пунктаў, і дзесятыя, як у казцы выраслых гарадоў у краіне Саветаў...

І многае іншае: добрае і дрэннае. Адным словам, у свеце ўсё рухаецца, усё змяняецца або па волі людзей або без іх удзелу. Уважлівы разгляд падзей параконвае: свет ідзе наперад, да прагрэсу, асабліва пасля ўступлення ў сілу маскоўскага дагавору. Найбольш ярна выражаны прагрэс у нашай краіне. Дзе б вы ні пабывалі ў перадакстрычніцкія дні ў СССР, усюды убачыце характэрны для краін сацыялізму пейзаж — накіраваныя да сонца паверхні новых дамоў і сілуэты пад'ёмных кранаў. Савецкі чалавек упарта ажыццяўляе сваю мару — будзе фундамент камунізма. Дарогу жыццю, дарогу мірнаму атому, дарогу прагрэсу — пад гэтым дэвізам крочыць наш чалавек у заўтра.

У зрытаньнях новабудуляў і наша родная Беларусь. Краіна, якая калісьці лічылася ледзь не «эталонам» галечы, панінула ўжо ззаду па

Дарагія сябры! Сардэчна вітаю вас з наступаючым святам Вялікага Кастрычніка. Жадаю вам новых поспехаў у імя міру на зямлі.

А. ГРЫЦУК.
Канада.

Вітаю супрацоўнікаў рэдакцыі з святам Кастрычніка, жадаю поспехаў у вашых справах.

46 год таму назад многія мільёны працоўных ў Савецкай краіне ўпершыню адчулі сябе вольнымі людзьмі. Вельмі дарага заплаціў народ за сваю свабоду, але яшчэ даражэй за ўмацаванне і ўтрыманне яе. Нашэсце Гітлера пагражала пазбавіць наш народ гэтай свабоды, надзея на яго яшчэ горшыя ланцугі. Толькі гераізм і мужнасць савецкага народа пазбавілі свет ад карычневай чумы.

Для гісторыі сорок шэсць год — тэрмін кароткі. Але якіх дасягненняў і поспехаў у навучы, будаўніцтве, тэхніцы і сельскай гаспадарцы дасягнуў савецкі народ. У сучасны момант Савецкі Саюз, нібы гіганцкі карабэль, развіваючы хуткасць, нястрымна імкнецца наперад, пераадолюючы мелі і рыфны. Няма ў свеце сілы арышніц або затармазіць яго рух наперад. Мы ганарымся тым, што наша краіна першай на зямлі пракладвае чалавечы шлях да новага жыцця.

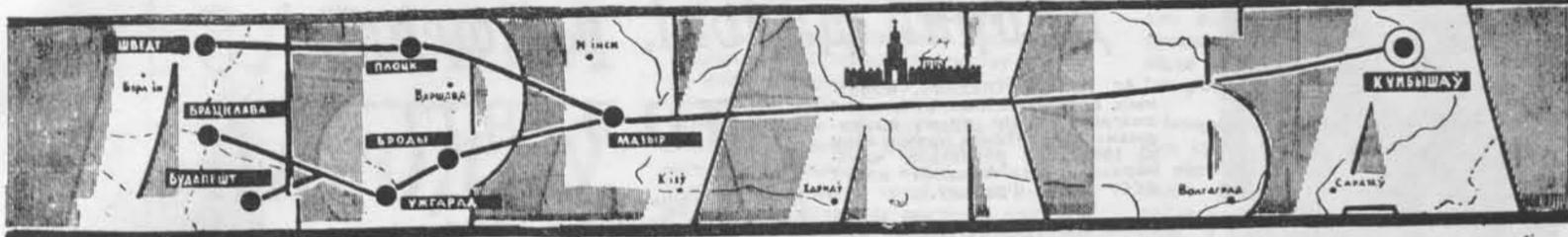
З павагай
І. СІНЯЎСКІ.

Францыя.

Паважаныя сябры! Набліжаецца свята Вялікага Кастрычніка рэвалюцыі. Мы, сябры Радзімы ў Нью-Йорку і яго ваколцах, адзначым гэты слаўны дзень, узнімем тосты за нашу Радзіму, за яе вялікія перамогі.

Дазвольце мне сардэчна павітаваць вас і ўвесці беларускім сэрцам, пажадаць новых поспехаў у вашай добрай справе.

С. ЛАБКОВІЧ.
ЗША.

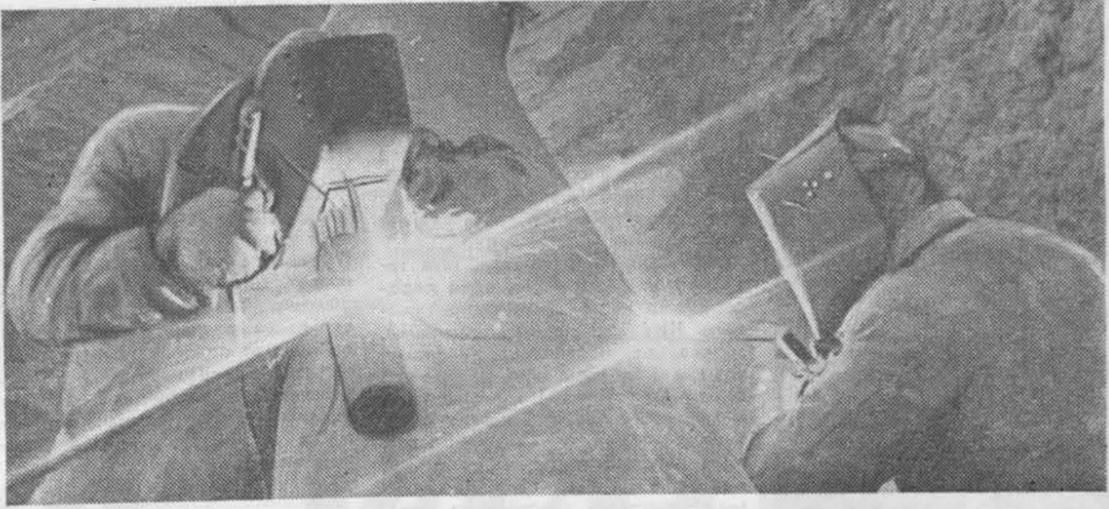

ТОКАРЫ. (Брэсцкая вобласць). Вялікая ўрачыстасць у будаўнікоў нафтаправода «Дружба». Галоўнае прызначэнне гэтага ўнікальнага збудавання — пракласці шлях заволжскай нафце ў братнія сацыялістычныя краіны. Траса працягнецца амаль на пяць тысяч кіламетраў. Па сваіх памерах яна пераўзыйдзе амерыканскі «Вялікі дзюйм» і трансаравійскі нафтаправод, разам узятыя. Стальная нафтаносная магістраль злучыць пяць сацыялістычных дзяржаў.

З двух бакоў да граніцы падыходзяць удзельнікі ўрачыстасці. Усіх радысны, прыўзняты настрой.

Мітынг адкрывае прадстаўнік Беларускай ваяводскай рады нарадавай Стэфан Жмійка. Ён аддае каманду прыступіць да зваркі апошняга стыку трубаправода. Гэтага гонару ўдасцюны лепшыя з лепшых — савецкі зваршчык Яўгеній Гаўрылаў і польскі — Францішак Гломб. Зіхацяць іскры электрарваркі. Закончышы работу, зваршчыкі па-брацку цалуюцца і абменьваюцца вымпеламі.

Слова прадстаўляецца першаму сакратару Беларускага ваяводскага камітэта ПАРП Аркадзішу Лашэвічу. Ён сардэчна вітае і вітае польскіх і савецкіх будаўнікоў з выдатнай перамогай і адзначае, што нафтаправод «Дру-

жба» будзе служыць справе сацыялізму і міру.

Выступае першы сакратар Брэсцкага прамысловага абкома партыі Л. Мятліцкі.

Пасляховае развіццё сацыялістычных краін выклікае злосць і разгубленасць у імперыялістаў, і яны ўсімі сіламі імкнуча перашкодзіць будаўніцтву ў нашых краінах. І на гэты раз па ўказцы амерыканскіх імперыялістаў былі зроблены спробы сар-

ваць стварэнне нафтаправода «Дружба». У самы разгар будаўніцтва ўрад ФРГ адмовіўся выканаць пагадненне аб пастаўцы труб у СССР. Аднак, як бачыце, нафтаправод паспяхова пабудаваны. У выключна кароткі тэрмін былі па-вялічаны магчымасці савецкіх за-

водаў, якія вырабляюць трубы. Планы імперыялістаў і на гэты раз пацярпелі правал.

НА ЗДЫМКУ: Зліваюцца артэрыі «Дружбы». Ідзе зварка апошніх стыкаў труб на беларускай зямлі.

ФРЭД ЗДЫМАЕ ОРДЭНЫ

На палубе, у курільным салоне — усюды яны трыма-ліся разам, тры сівалосыя джэнтльмены. «Гордан, Фрэд, Майк», — звярталіся яны адзін да аднаго, не даючы афіцыйнага «містэр». Відаць, даўно знаёмыя.

Неяк у канцы шляху яны прышлі ў бар. Гордан наліў у бакалы з віскі шыпячую содавую і задумліва сказаў:

— Заўтра Францыя. Мы зноў убачым іх.

...Іх няма з намі, Рональда, Джэка, Дэвіда. Усе мы жылі ў Манчэстэры. Разам вучыліся і трапілі ў адзін артылерыйскі полк сорок чацвёртага Нам бачылі васьмінаццаці год вайны. Нам бачылі васьмінаццаці год вайны. Нам бачылі васьмінаццаці год вайны. Нам бачылі васьмінаццаці год вайны.

Усё гэта раскажаў мне англійскі пасажыр у адзін з вачароў, калі на борце савецкага судна ён разам са сваімі сябрамі перасякаў Ла-Манш, трымаючы курс на Гаўр. На судне была і легкавая машына. У ёй сябрам трэба было зрабіць некалькі дзесяткаў міль па дарогах Нармандыі да могілак, якія ў сорок чацвёртым годзе былі полем бою.

Е. КУНЦЫН,

С С Я М ' І

бацька — пенсіянер, атрымлівае добрую пенсію і не працуе... Не верыце? Тады заходзьце да нас у гасці, паглядзіце, як мы жывём.

У той жа вапэр у востры Мікалая Антонавіча Насенніка гучала толькі французская мова. Пяцёра гасцей прыдзірліва агляда-лі кватэру, заглянулі ў ванну, адкрылі краны з гарачай вадой, памацалі батарэі паравога ацяплення, газавую пліту...

— А хто яшчэ жыве ў гэтым доме? — пацікавіліся яны.

— Такія ж, як і мы рабочыя, — адказалі ім.

Той самы пажылы француз зноў загаварыў аб пенсіях.

— Пайшоў я на пенсію, — раска-заў Мікалай Антонавіч, — калі мне споўнілася шэсцьдзесят га-

доў. Атрымліваю восемдзесят пяць рублёў у месяц. Нам з жонкай хапае.

— І вы можаце пацвердзіць гэ-тае? — спытаў француз.

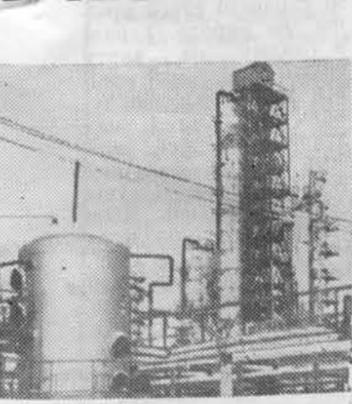
Мікалай Антонавіч дастаў пенсі-ённую кніжку.

— О! — усклікнуў гасць. — Больш пытанняў няма. Вы не пра-гадалі, выехаўшы з Францыі...

«Не прагадаў...» А хіба Мікалай Антонавіч выгадаваў, збіраючыся на Радзіму? Францыя не стала для яго другой радзімай, як і для малодшага сына Георгія, які на-радзіўся на французскай зямлі. Усе 16 год, пражытых там, у Францыі, Насеннікі былі «інша-земцамі». Працавалі яны, як усе.

(Заканчэнне на 4-й стар.)

РЫЧНІКА

Дзін з участкаў будаўніцтва По-дскага нафтаперапрацоўчага завода.

эканамічных, культурных і ін-тэлектуальных, у адну развітую талістычную краіну. Дастаткова ац, што за 46 год Савецкай ула-БССР узняла свой узровень вы-чысці амаць у 40 разоў! Вось новы «эталон»! І мы ведаем, што лілі яе такой толькі сацыялізм, да рабочых і сялян.

савецкіх людзей ёсць такі звы-— запальваць напярэдадні свята ілюмінацыяй на новабудоўлях. сімвалізуюць наш рост, радасць. Была вельмі многа ў мінулым е, але яшчэ больш іх сёлета, на-раддні 46 гадавіны Кастрычніка. сць у нас і Другі звычай, — на-

АГНІ КАСТРЫЧНІКА

пярэдадні свята рапартаваць аб тым, што зроблена для камунізму. Рапар-туюць аб сваіх добрых справах за-воду і шахты, будаўнікі і вучоныя, школьнікі і хлебаробы. Напярэдадні Кастрычніка рапартаў уся Беларусь. Вось толькі некаторыя з гэтых пера-мог у імя міру.

МІНСК. На 1,5 мільёна рублёў пра-дукцыі звыш плана выпусціць да дня Вялікага Кастрычніка калектыў аў-тамабільнага завода. З кожным днём нарошчвае тэмпы тэрмаабрубнае ад-дзяленне новага сталеліцейнага цэха, які нядаўна ўступіў у строй.

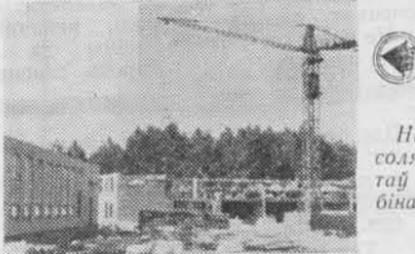
У цэху шасці трактарнага завода ўкаранены ўстаноўні для загартоў-вання дэталей тонамі высокай часта-ты. Працуюць ужо шэсць такіх уста-ноўнак.

Месячнік па добраўпарадкаванню закончаны ў Савецкім раёне Мінска. За гэты час пасаджана 16 800 дрэў і 35 000 кустоў.

МАГІЛЕЎ. Кожны дзень з тэрыто-рыі металургічнага завода адпраў-ляецца вагон з водаправоднымі тру-бамаі, адлітымі звыш задання. Гэта — падарунні трубафіцшыкаў у го-падарунні трубафіцшыкаў у го-падарунні трубафіцшыкаў у го-

рыкі. Новае прадпрыемства зойме плошчу каля 20 гектараў.

Гродзенскае ўпраўленне трэста «Саюзпраммантаж», якое будзе азот-натукавы камбінат, абавязалася пер-шую чаргу завода па вырабу аміяч-най салетры і слабай азотнай кісла-ты здаць да 1 снежня, значна скара-

Будаўніцтва піянерскага ла-гера на беразе Прыпяці.

це Леніна, механік ліцейнага цэха станкабудаўнічага завода імя Кірава В. Сувалаў.

ПОЛАЦК. Непадалеку ад дзеючай галоўнай тэхналагічнай устаноўкі нафтаперапрацоўчага завода з'явіла-ся новая прамысловая пляцоўка. Тут будзе ўзведзена самая магутная ў Савецкім Саюзе атмасферная труб-чатка, Цяпер ідуць земляныя работы, пракладваюцца дарогі і падземныя камунікацыі, будуюцца платформы, з уводам якой у строй можна будзе атрымліваць бензін высокай марак. Пачалося будаўніцтва ўстаноўкі для ачысткі газу. Насельніцтва Полацка атрымае «свой» газ.

САЛІГОРСК. Будаўнікі і мантажнікі другога калійнага камбіната на 2 месяцы і 20 дзён раней тэрміну вы-каналі гадавы план будаўніча-ман-тажных работ па збудаванню другой фабрыкі ўрадліваці. Перавыканана заданне праходкі шахтавых ствалоў. Вялікі аб'ём работ выканан па ўзвядзенню шматлікіх аб'ектаў другога калійнага камбіната.

БЕЛААЗЕРСК. Будаўнікі Бярозаў-скай ДРЭС закончылі мантаж чарго-вага котлаагрэгата. За кароткі тэр-мін зманціравана звыш 1,5 тысячы

Калектыў аўтарамонтнага завода датэрмінова выканаў сямігадовы план па рамонту аўтамашын і іх агрэгатаў.

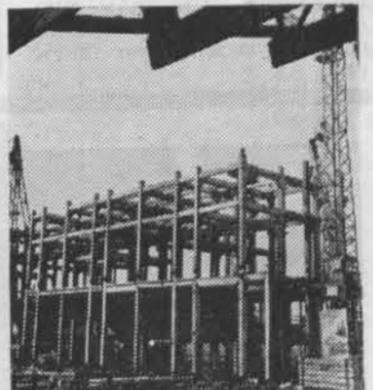
ГОМЕЛЬ. У горадзе газіфікавана дзесяцітысячная кватэра. Своеасаблі-вым ім'янінікам аказаўся жыхар 10 кватэры дома № 17-А па праспек-

Будаўніцтва піянерскага ла-гера на беразе Прыпяці.

На будаўніцтве цэха змяшання солі — аднаго з пусковых аб'ек-таў Салігорскага калійнага кам-біната.

Мінск. Плошча імя Якуба Коласа.

Проспект Міру ў Жо-дзіна.

тон металаканструкцыі, 114 тысяч метраў трубаправодаў.

ЖОДЗІНА. На Беларускай аўтазава-дзе перадкастрычніцкая вахта супала з падрыхтоўнай да 5-й гадавіны прадпрыемства. Рабочыя працуюць з апераджэннем графіка. Яны стварылі цэлую сям'ю аўтамабільна-гігантаў. Рэкамендавана да серыйнай вытвор-часці базавая мадэль — 27-тонны самазвал БелАЗ-540. Праходзіць вы-творчую праверку 40-тонны аўтама-біль. На заводскай выпрабаванні вышэй аўтапоезд — БелАЗ-548В гру-западымальнасцю 65 тон.

ІУЕ. На паўночнай ускраіне гарад-скога пасёлка вырас прыгожы трох-павярховы будынак школы інтэрната. У інтэрнаце, жыве і вучыцца каля 500 дзяцей. Будынак школы ўзніўся і на другой ускраіне пасёлка.

КАПІЛЬ. Спартыўныячы за да-стойную сустрэчу гадавіны Кастрыч-ніка, саўгас імя Дзяржынскага пера-выканаў гадавы план продажу мяса дзяржаве. На нарыхтоўцы пуніт па-ступіла 3 655 цэнтнераў свінніны і ялавічыны — у 2,3 раза больш, чым за гэты перыяд мінулага года.

ПЕТРЫКАЎ. На Прыпяці ў разгар асенняга пудна. Кожны дзень рыбаіі вяртаюцца дамоў з добрымі ўловамі. Першынство ў спартыўнай заваявала брыгада Фадзея Тураўца. Яна адна з першых рапартавала аб выкананні свайго гадавога плана.

ТАЛАЧЫН. Ільняводы калгаса «Пе-рамога» падрыхтавалі дастойную су-стрэчу Кастрычніку. Яны першымі ў вытворчым упраўленні выканалі га-давы план продажу льнотрасты дзяр-жаве высокім нумарам.

ЛІДА. На шклозаводзе «Нёман» уступіў у эксплуатацыю вытворчы корпус, дзе размясціўся цэх выпра-цоўкі. У ім устаноўлена найноўшае абсталяванне...

І гэта толькі некаторыя факты, толькі адзінкі з тысяч працоўных рапартаў Кастрычніку. Беларускі на-род будзе стварае сваю будучыню.

ЗРОБЛЕНА Ў БЕЛАРУСІ

АУТАПОЕЗД

Калектыў Беларускага выпускаў вопытны ўзор арыгінальнага аўтапоезда. Ён прызначаны для работы ў кар'ерах і складаецца з цягача БелАЗ-540В і паўпрычэпа бязрамнай канструкцыі БелАЗ-527І. Грузападымальнасць аўтапоезда 45 тон. Хуткасць руху 50 км у гадзіну.

НОВЫ ПРАЦЯЖНЫ СТАНОК

На мінскім станкабудаўнічым заводзе імя Кірава выпушчаны новы працяжны станок. На ім можна апрацоўваць вонкавыя паверхні рознай геаметрычнай формы і памераў. Станок прыгодны для выкарыстання ў масавай буйнасэрыяльнай і серыйнай вытворчасці.

МНОГАКАЎШОВЫ ПАГРУЗЧЫК Д-548

Самаходная машына на пнеўмаколавым ходзе падыходзіць да кучы пяску і, чэрпаючы яго сваімі каўшамі, перамяшчае ў патрэбным напрамку. Хутка, зручна і эканомна. Такое прызначэнне многакаўшовага пагрузчыка Д-548, які зроблены на мінскім заводзе «Ударнік».

ХАЛАДЗІЛЬНІК «МІНСК-2»

Вопытны ўзор халадзільніка ёмістасцю 120 літраў выпушчаны Мінскім завод электрахаладзільнікаў. Вага яго — 57 кілаграмаў. У гэтым годзе завод выпушчаны 8 000 халадзільнікаў гэтай маркі.

РАДЫЁНАВІНКІ

«Мінск-62» — так называецца новы радыёпрыёмнік, да выпуску якога прыступіў Мінскі радыёзавод. Арыгінальны па канструкцыі і якасці на прыём радыёстанцыяў у дыяпазонах доўгіх і сярэдніх хваляў. Нармальнае работа прыёмніка забяспечваецца як ад гальванічных элементаў і батарэй напружаннем ў 9 вольт, так і ад электрасеткі пераменнага току напружаннем 127 або 220 вольт. Прыёмнік мае таксама паваротную магутную антэну.

Георгій і Барыс НАСЕННІКІ.

ЛЁС СЯМ'І

(Пачатак на развароце)

а іх чамусьці папракалі: «Вы яшчэ наш хлеб». Хіба не будзе цягнуць пасля такога на радзіму, хоць і чуў ён пра яе пасляваенны лёс толькі дрэннае. Французскія газеты правага толку не скупіліся на чорныя фарбы, малюючы жыццё ў СССР. А яны ўсё-такі паехалі. У 1947 годзе Мікалай Антонавіч з жонкай Вольгай Мікалаеўнай і дзвюма сынамі — Барысам і Георгіем — прыехаў у Мінск. І ўбачыў на месцы вялікага горада адны руіны. Было вельмі цяжка з жылём, але Насеннікам выдзелілі невялікую кватэру. Прадаставілі таксама і работу на велаапарным заводзе. Разам з бацькамі сталі працаваць і сыны. У хуткім часе

Мікалая Антонавіча прызначылі майстрам парасілавога цэха, а Барыса токарэм у інструментальным. Георгія навучыў слясарнай справе стары рабочы Венямін Іванавіч Бурдукоў. У той год яны адсвяткавалі 30-ю гадавіну Вялікага Кастрычніка. Гэты дзень — 7 лістапада — яны адзначалі і ў Францыі, збіраліся ў каго-небудзь на кватэры, успаміналі пра радзіму. Мікалай Антонавіч расказваў сынам аб баях і паходах Чырвонай Арміі, у якую пайшоў добраахвотнікам. У 1920 годзе ён быў паранены, ляжаў у шпіталі ў Роўна. Тады і трапіў у палон да беларусаў і ўжо не змог вярнуцца ў Савецкую Расію.

Добрай дарогі, прафесар ПОЛІНГ!

Аб Лайнуса Полінгу, выдатным амерыканскім вучоным і змагаючы за мір, якому прысуджана Нобелеўская прэмія міру за 1962 год, расказвае член-карэспандэнт Акадэміі навук СССР Ю. П. Францаў.

Прафесару Полінгу хутка зноў прадстаіць паездка ў Стэкгольм. Другі раз яму будзе ўручана Нобелеўская прэмія. Першы раз ён атрымаў гэту прэмію ў 1954 годзе за свае работы ў галіне хіміі. Тады да амерыканскага вучонага прыйшло сусветнае прызначэнне. Праз восем год другая дарога зноў прывяла прафесара Полінга да сусветнага прызначэння. Гэта дарога — барацьба за мір. Цяпер прафесару Полінгу прысуджана Нобелеўская прэмія міру.

Між іншым, ці праўда, што гэта другая дарога? Не, адна дарога ў наш час у сумленнага вучонага. Калі ісці па ёй пасляд-ўна, можна, як належыць вучоному, то яна непазбежна прывядзе да барацьбы супраць выкарыстання дасягненняў навукі ў шкоду чалавецтву. Міма гэтай праблемы, якая паўстала перад чалавецтвам, не можа прайсці ні адзін вучоны. Некаторыя вучоныя на Захадзе, вядома, пакідаюць гэту дарогу, бачачы, што яна вядзе да барацьбы супраць гор акамянелых забабонаў, супраць цёмнай нянавісці і атрутнай карысці, якая не шкадуе нічога жывога. Іншыя ідуць абходным шляхам. Але не існуе шляхоў, якія вядуць у абход сумлення і абавязку вучонага. Прафесар Полінг ішоў смела і горда сваёй дарогай. У 1957 годзе ў інтэрв'ю французскай газеце ён заявіў: «Я пакляўся ніко-

лі не гаварыць аб навуковых праблемах, не закранаючы пытання аб міры. Ва ўсіх выступленнях, прамовах і гутарках я ніколі не ўпускаю магчымасці закрануць гэтае пытанне і нагадаць аб небяспецы атамных выбухаў».

Як можа сумленны вучоны, які аддаў сваё жыццё служэнню розуму, цывілізацыі і культуры, не бачыць небяспекі сучаснай вайны? Ул. І. Ленін пісаў аб гэтай небяспецы на вопыце першай сусветнай вайны: «Ужо за многа год да вайны сацыялісты ўсіх краін указвалі і ўрачыста заяўлялі на сваіх кангрэсах, што вайна паміж перадавымі краінамі будзе не толькі найвялікшым злачынствам, што гэта вайна з-за падзелу здабычы капіталісты будзе не толькі поўным разрывам са здабыткамі навішай цывілізацыі і культуры, што яна можа павесці і што яна непазбежна павядзе да падрыву саміх

Гляхай атам служыць міру. «Уоркер», Нью-Йорк.

умоў існавання чалавечага грамадства». Так гаварыў вялікі карыфей навукі.

Лайнус Полінг стрымаў свае словы: ён не гаварыў аб навуковых праблемах, не закранаючы пытання аб міры. Дзе ён ні выступаў, ён з велізарнай сілай пераканання настаіваў на спыненні выпрабаванняў ядзерных бомб, заклікаў дабівацца міру шляхам перагавораў. «Мы, вучоныя, абавязаны патрабаваць заканчэння выпрабаванняў вадароднай бомбы», — выразна чуваць быў голас прафесара Полінга. Ён чытаў даклад «Атамная бомба, навука і будучае чалавецтва», напісаў кнігу, якую асаглавіў дакладна і красамоўна, — «Не трэба больш вайны», з'явіўся ініцыятарам петыцыі, якая сабрала тысячы подпісаў і стала важным фактарам абуджэння і мабілізацыі грамадскай думкі вучоных на Захадзе.

Шлях, па якому ішоў Лайнус Полінг, быў цяжкім. Яго спрабавалі абвінаваціць у «антыамерыканскай дзейнасці». Але Полінг ішоў сваёй дарогай. Карэспандэнт амерыканскага тэлеграфнага агенцтва, даведаўшыся аб рашэнні Нобелеўскага камітэта, пазваніў у кантору лясніцтва, якая знаходзіцца паблізу ад дома Полінга ў далёкім горным раёне Каліфорніі, і запытаўся, як расцэньвае вучоны прысуджэнне яму прэміі. У адказ ён пачуў упэўнены голас Полінга: «Я заўсёды пічыў, што іду па правільнаму шляху...»

УСЁ — НАША!

Маё вяртанне на Радзіму з ЗША амаль супала са святкаваннем 45 гадавіны Кастрычніка. З таго часу прайшоў год, які так не падобець на жыццё ў амерыканскім «раі». Цяпер я грамадзянін Краіны Саветаў, і ра-

зам з усімі савецкімі людзьмі радасна, ад душы сустракаю яе свята — 46-ю гадавіну Кастрычніка.

Натуральна, адразу ж напрошваюцца параўнанні. Адкрыта кажучы, да многага мне давалося прывыкаць, адыхаць у бок «заходня» прывычкі, глядзець на рэчы па-іншаму, па-савецкаму. Напрыклад, нідзе не бачу я на маёй Радзіме агарожаў з калючага дроту, дзікіх таблічак: «Не заходзіць! Прыватная ўласнасць!» Цяпер я хаджу і еджу туды, куды хачу. Няма ў нашай краіне і агіднага культуры грошай.

У Амерыцы я ніколі не чуў, каб хто-небудзь з грамадзян непакоіўся аб справах у фермераў. Не бачыў я і радасці з прычыны за-

канчэння будаўніцтва электрастанцыі, заводаў, фабрык. Там да нас ужо прыйшоў адносіна да з поўнай аб'якавацыю. І гэта зусім зразумела: кожнае прадпрыемства там будзеца багатымі. Якая ж ад гэтага радасць простым грамадзянам? Калі б, напрыклад, мне ўздумалася павіншаваць простага грамадзяніна ЗША са скалчэннем будаўніцтва якога-небудзь завода, то ў лепшым выпадку я б пачуў у адказ: «А якая мне справа да гэтага?». Ці такое: «Вы што — звар'яцелі?!» І я не пераўвільчваю, настолькі такое пытанне здалася б дзікім «сярэдняму» амерыканцу.

У Савецкай жа краіне ўсё інакш. За сорак шэсць год улады рабочых і сялян, галоўнай мэтай якой з'яўляецца выхаванне зусім новага чалавека, новай маралі, непачывыя адносінны да поспехаў народа савецкаму чалавеку здаліся б кашчунствам. Ды і як інакш, калі слова «мае» у нас гучыць стары сэнс. Тут гавораць так — «наша»!

Прывяду для прыкладу такі факт. Амаль ва ўсіх трамваях, аўтобусах і тралейбусах у нашых гарадах няма цяпер кандуктараў. Чалавек аплачвае свой праезд сам: кідае ў касу тры-чатыры капейкі і адрывае білет. Калі ж ён наўмысна не зробіць гэтага, на яго будуць глядзець, як на дробнага злодзея. Вядома, у турму яго за гэта не пасадзяць, але пачырванець яму прыдзеца як след!

Вось чаму ў нас кантралёраў станавіцца ўсё менш і парушальнікаў маралі менш. Вось якая сіла грамадскай думкі ў нашай краіне!

А цяпер я зноў у думках пераносюся ў Сан-Францыска, дзе жыў раней. Кошт праезду ў трамваях і аў-

тобусах, якія належыць гораду, 15 цэнтаў. Але справа не ў цэне. Каб у Сан-Францыска ўздумаць зніць кандуктараў з гарадскога транспарту, то за 2—3 дні ўвесь рух спыніўся б, таму што ніхто не кінуў бы ў касу ні цэнта. Я ўпэўнены ў гэтым, таму што галоўная мараль грамадства, дзе ўладарыць капітал, заключаецца ў «лозунгу» — вазьмі больш, аддай менш. Такія факты.

Усяго за год жыцця на Радзіме, на шчасце, я ўжо многае забыў з капіталістычнай маралі. Я ганаруся вялікімі справамі сваёй краіны, яе народа. І калі я гляджу на карту нашай велізарнай краіны, то з гордасцю думаю, што гэта і мая дзяржава, а ўсё, што ёсць у ёй, — наша! Вось чаму, як і ўсіх савецкіх людзей, мяне хвалююць праблемы міру, вась чаму я хачу, каб перамог розум, каб неба над маёй Радзімай і над усім светам было чыстае і сонечнае.

С. АФАНАСЬЕЎ, рээмігрант з ЗША.

Дзе ён толькі не быў за гэтыя гады: і ў Германіі, і ў Англіі, а потым асеў у маленькім пасёлку калі французскага гарадка Каркасон.

Так прайшло доўгіх 16 год... І вась ён зноў на Радзіме. Жыццё ў Мінску спадабалася ўсёй сям'і. Яны не толькі радаліся яму, але разам з іншымі будавалі горад. Расла іх сям'я. Жонка Барыса Зоя — інжынер інструментальнага аддзела — нарадзіла сына Жору. А потым з'явіўся сын і ў сям'і Георгія. Стала цеснавата ў адной кватэры. Тады завод даў Георгію з Аняй асобную кватэру.

Прышоў час ісці Мікалаю Антонавічу на пенсію. Але хіба можа ўсёдзець дома чалавек, у якога рукі прывыклі да справы. Не, ды і пойдзе на завод паглядзець, як працуюць дзеці, сябры, і зноў спакойна на душы.

Здзівіліся б яго знаёмыя ў Францыі, даведаўшыся, што стары Насеннік робіць гэтую справу не за плату, а так, ад душы, для сябе, для людзей. І ўчукаў гэтаму вучыць, і дзеці такія ж.

Калі я запытаўся ў братаў, якія цяпер жывуць, што новага ў іх жыцці, яны ўсміхнуліся. Адна заў Георгій:

— Добра жывём. Працуем, вучымся, а адпачываць ездзім кожны год з сям'ямі або ў Крым, або на Каўказ.

Абодва браты не раз ужо за выдатную работу атрымлівалі прэміі. Нядаўна ім абодвум прысвоілі званне ўдарніка камуністычнай працы. Потым яны раскавалі, што атрымалі з Францыі, з-пад Каркасона пісьмо ад сябра Георгія — Леона Ладзькіна. «Нядаўна ў нас закрылі завод, — піша Леон. — Некалькі тысяч рабочых аказаліся на вуліцы. Праўда, мне пашанцавала — уладкаваўся мулярам. Але ходзіць чуткі, што зноў будуць звальняць...».

— Вось так жывуць у Францыі мае сябры, — сказаў Георгій. — Ну, а мы тут рыхтуемца сустракаць вялікае свята. Адзначым яго, як заўсёды, — усёй сям'ёй.

К. ПУГАЧ.

Голас Радзімы

Выданне Беларускай сэнцыі савецкага Камітэта па культурных сувязях з суайчыннікамі за рублём. № 85 (770) Кастрычнік 1963 г. Год выдання 9-ы.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ

НАШ АДРАС: Мінск, Ленінскі праспект, 77 Дом друку. Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».